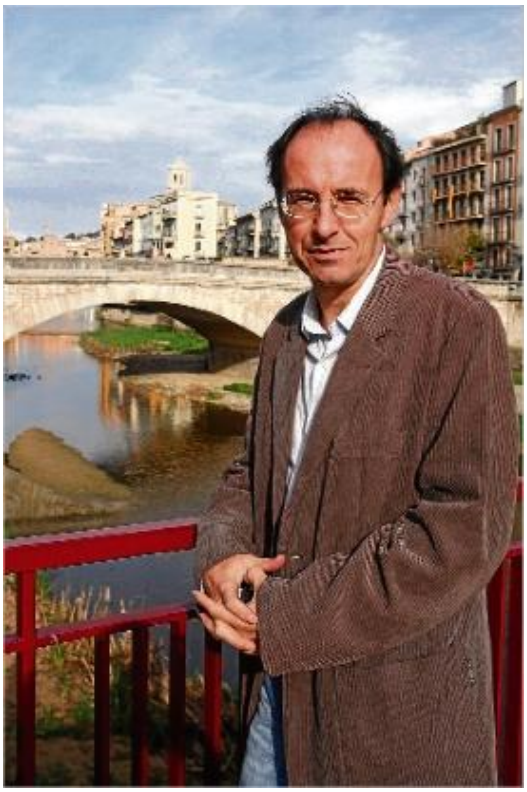
Pladevall va saber que existia als 8 anys, quan l´avi Ton el va pesar

L'escriptor premiat amb el Bertrana ordena els records més intensos de la seva infantesa

Antoni Pladevall.

GIRONA | ACN/DDG

A El dia que vaig fer vuit anys (Ed. Columna), Antoni Pladevall abandona la tercera persona que havia utilitzat en els seus darrers treballs i opta per la primera.
D'aquesta manera, l'escriptor es "desamaga", i ja, des de la talaia de la cinquantena, s'atreveix a escriure sense haver-se d'amagar darrere de personatges.
Pladevall ha explicat que el llibre estableix un diàleg "entre l'adult que sóc ara i el nen petit que vaig ser".
En una col·lecció de trenta capítols, l'autor ordena els record més intensos de la seva infantesa, "alguns de dolços, d'altres més agres".
L'obra ha guanyat el premi Prudenci Bertrana 2014, però Pladevall apunta que el premi "de debò" sempre és que agradi al públic.
Antoni Pladevall (Taradell, 1961) va començar a escriure El dia que vaig fer vuit anys amb la idea de "valorar" el pes emocional durant aquella època de la seva vida en una barreja de realitat i ficció, o de memòries novel·lades, segons ha explicat el mateix autor.
En l'obra, l'escriptor recull aquelles experiències personals que li van semblar més impactants d'una època en què un Antoni Pladevall menut es dividia entre la fascinació i la vergonya o entre la il·lusió i la por.
Unes emocions dicotòmiques que podien sentir tants altres nens a l'edat de vuit anys.
"Des del record he reviscut aquelles experiències. Ara he vist tota la pel·lícula", ha explicat.
El llibre comença amb la descripció minuciosa d'un fet que fa detonar tota l'obra: l'avi de Pladevall, l'avi Ton, el pesa en una bàscula que tenien a casa i que servia normalment per pesar el gra de la collita. L'autor pren aquest fet com un episodi transcendent , "perquè per primera vegada sabia que tenia un pes i, per tant, existia".
De cop i volta, l'autor recorda tenir vuit anys, mentre que no té cap record d'haver-ne tingut set, sis o cinc; i aquest fet marca "un abans i un després".
En certa manera, és com el despertar de la consciència del protagonista. Així, la balança es converteix en una metàfora "perquè tota l'obra, en el fons, em mesura, em sospesa el pes emocional de la infantesa", un concepte que Pladevall anomena "el meu viure petit".

Plantar cara al passat
L'autor s'inspira en els seus propis records per anar-los descrivint un darrere l'altre de manera més o menys cronològica.

L'escriptor ha explicat que, en certa mesura, el món que descriu a la novel·la, ja l'havia presentat d'una manera "més amagada" en obres anteriors, però ara es despulla, adoptant la primera persona, i "planta cara" a vivències que de vegades no li han estat dolces, "més aviat agres".
Per això diu que tot i que ha estat una obra que "necessitava escriure", el procés "no ha resultat barat", ja que s'ha hagut d'enfrontar a fantasmes del seu passat infantil que, d'alguna manera, per covardia o manca de valentia, havia evitat en obres anteriors.
La descripció d'alguna peripècia ha remogut emocions "no pas agradables", tot i que alguna cosa interior li demanava que afrontés amb paraules aquelles escenes del passat.
I així, l'obra s'ha acabat convertint en una espècie de "purga sentimental i emotiva" de la primera etapa de la seva vida.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/cultura/2014/11/29/pladevall-que-existia-als-8/699372.html?utm_source=rss